

[Erik B. Smith]

år 2000 vil vi få 50.000 flere over 85 år. Hvis vi bruger den tommelfingerregel, vi anvender i dag, er en tredjedel af dem så hjælpeløse, at de skal have totalpleje. For dem er det ikke synderlig interessant at få 65 m² at råde over. For dem er det vigtigt, at den nødvendige pleje er til stede.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge: tror socialministeren f.eks., at Københavns Kommune med den anstrengte økonomiske situation, den er blevet sat i, er i stand til at imødekomme de behov og de krav og de ønsker, som socialministeren siger her fra talerstolen er fremtidens ældrepolitik? Vil det være realiteten i Københavns Kommune for de ældre?

Lizzie Lichtenberg (KF):

Når man skal behandle et så vigtigt område her i Folketinget som lovgivning vedrørende vores ældrebefolkning, vores egen fremtid, er det vældig rart, at man har denne, skal vi sige lidt overordnede redegørelse, hvor regeringen har gjort sig sine tanker klare, som så skal konkretiseres i lovforslag. Meget ofte har vi jo set, at man kun er nået til tankerne og ikke er kommet med lovforslagene.

Det er dog ikke noget, der har belastet denne regering. Som jeg nævnte i min indledning, har man allerede efter den første redegørelse, vi havde til forhandling den 18. januar 1983, haft en del lovforslag, og jeg synes, det er meget fint, at man på de vitale områder, der er nævnt i ministerens redegørelse, kommer med en lovpakke, som man jo kalder det.

Det er vigtigt, at vi gør os det værdigrundlag klart, beslutninger skal træffes på. Derfor er det væsentligt, at man også i alderdommen har valgmulighed, som man har haft det tidligere. Bedre ernæring, hygiejne og arbejdsforhold såvel som lægevidenskabelige fremskridt er sider af samfundsudviklingen, der har forlænget den gennemsnitlige levetid. De individuelle helbredsforhold vokser, når den gennemsnitlige helbredstilstand forbedres.

Et stigende antal mennesker vil derfor ønske og være i stand til og være med til at udforme deres dagligdag. Det er jo det, de har været hele deres liv. Jeg kan ikke se, hvorfor man, når man den ene dag har været

uden for plejehjem eller det, der hedder totalplejen, den næste dag, når man kommer inden for murene, pludselig intet kan. Det sker ikke så hurtigt, medmindre der er tale om sygdom, apopleksi og lign. Så kan det gå stærkt. Normalt går hele den proces at ældes meget langsommere, og man kan faktisk lade den gå langsomt ved de mekanismer, vi har hørt om, de meget strålende forsøg, man laver rundt omkring.

Boligministerens forslag vil give mulighed for den valgfrihed, og socialministerens forslag vil, som der står i redegørelsen, bygge op omkring den. De forskellige tilfælde, man har hørt om, med ægtepar, der bliver skilt, fordi den ene må på plejehjem og den anden ikke kan komme det, vil ikke forekomme, når vi får disse forslag igennem. Her vil de eksisterende plejehjem kunne bruges. Vi har set, hvordan vi kan bruge dem til aflastning. Hvis den ene af et ægtepar, hvor den anden er ret dårlig, skal have lidt søvn, har man mulighed for under betryggende forhold at indrette sig med det, jeg vil kalde gæstepleje.

Man kan ikke bare fremskrive kendte løsninger ud i fremtiden. Det er 50-100 år frem i tiden, vi taler om, for det er bl.a. bygningerne. Hvis man fremskriver de kendte løsninger og tilbud, vil vi simpelt hen leve livet i bakspejlet, og det kan hverken de nuværende pensionister eller vi, der er fremtidens pensionister, være tjent med.

Derfor drejer det sig om fleksibilitet, ikke om opfindsomhed for at være smart, men simpelt hen om at følge udviklingen i et samfund, som er dynamisk som det danske, og hvor vi kan se, at intellektet hos dem, der bliver pensionister nu, er bedre, for de har gået flere år i skole, de er vant til det gennem deres arbejde, mange har været tilknyttet fagbevægelsen, og på forskellig vis har de deltaget i det demokratiske liv.

Hvorfor i alverden skulle de holde op med det, fordi vi pr. lov siger: du er gammel, når du er 67? Tænk, hvilke udtryk vi bruger; vi siger, at nu er man faldet for aldersgrænsen, og vi spørger, om man nu kan få tiden til at gå. Et af de værste udtryk, man bruger, er vel det: kan du slå tiden ihjel?

Der er én ting, vi er sikre på, og det er, at vi skal herfra. Vi er bare ikke sikre på, hvornår det sker. Når man bruger udtrykkene: »få tiden til at gå« og »slå tiden ihjel«, er det, som om man foregøbler hinanden, at